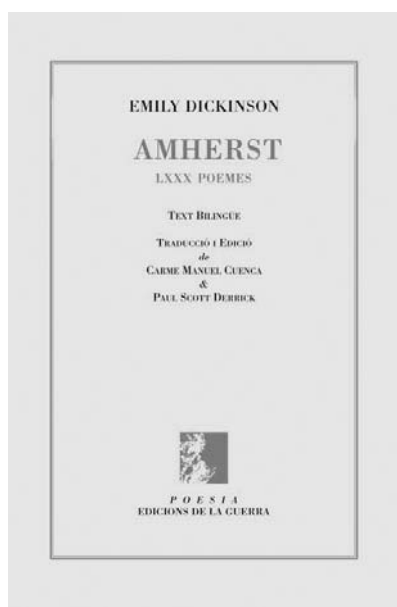

Les excel·lents seduccions

Emily Dickinson (Amherst, 1830 – 1886), fou una gran figura de la literatura nordamericana del segle XIX, creadora d'una poesia innovadora, profunda i intel·ligent. Ara se'ns presenta una nova i més àmplia versió catalana de la seua original i enigmàtica obra.

AMHERST. LXXX POEMES

EMILY DICKINSON

TRADUCCIÓ I EDICIÓ DE CARME MANUEL CUENCA
I PAUL SCOTT DERRICK.

IL·LUSTRACIONS DE GEMMA GOIG.

COL·L. "POESIA EDICIONS DE LA GUERRA", 53, 144 PÀGS.

DENES EDITORIAL, VALÈNCIA, 2004

Carme Manuel Cuenca i Paul Scott Derrick han enllestit la traducció d'una selecció de poemes d'Emily Dickinson, la majoria fins ara inèdits en català, presentats en una edició ben acurada i de contingut encisador. El volum recull huitanta poemes, amb l'original en anglès segons el text establert per R. W. Franklin en la seua edició de l'obra completa de l'autora. La confrontació permet la comparança i la comprovació, per part del lector, del seu sorprenent ús del llenguatge. Aquesta fórmula ens dona la possibilitat d'aprofundir la curiositat que desperta una primera impressió d'inquietud, de perplexitat i de fascinació que produeixen els versos d'aquesta romàntica nordamericana.

Si totes les traduccions arrossegueu dificultats i traïcions, una obra tan el·líptica encara més. Els traductors en són conscients, però pretenen presentar-nos

un repàs global que si més no, ens insinue “el púdic desenfrenament, la tímida capacitat de seducció, el delicat misticisme i la intel·ligència sense pretensions” que desenvolupa l'autora. Tot i que aquests matisos puguen resultar intraduïbles, el seu treball representa un valuós esforç introductor al món de la Dickinson, amb una extensió més àmplia i arriscada.

La versió de Marià Manent fou el primer trasllat al català dels poemes de Dickinson, destacant l'aspecte més íntim i transcendent, també més calmat. L'any 2003 Sam Abrams ens ofería una versió més actual i incisiva, en la que predominava la capacitat de l'autora per a la ironia. Aquests diversos acostaments enriqueixen la nostra visió i, amb les dificultats que superen, ens encomanen la seua particularitat. Com escrivia Susanna Rafart en comentar la versió anterior, les veritables traduccions són les “que ens duen, amb ales, a la casa de Poe, a la casa de Whitman, a la casa de Dickinson, a mirar, al seu costat, la construcció d'un poema”. Com els d'aquesta autora que va dedicar la seua vida a la creació d'un pensament transcendent. Congriat per l'intens romanticisme, fràgil, solitari, delicat i visionari, d'una poesia, que medita les angoixes humanes i

s'admira amb el descobriment de meravelles de la natura, amerada d'esperança. Des de la seua solitud, l'autora contempla els instants per tal d'accedir a l'immortal i provar d'expressar-lo.

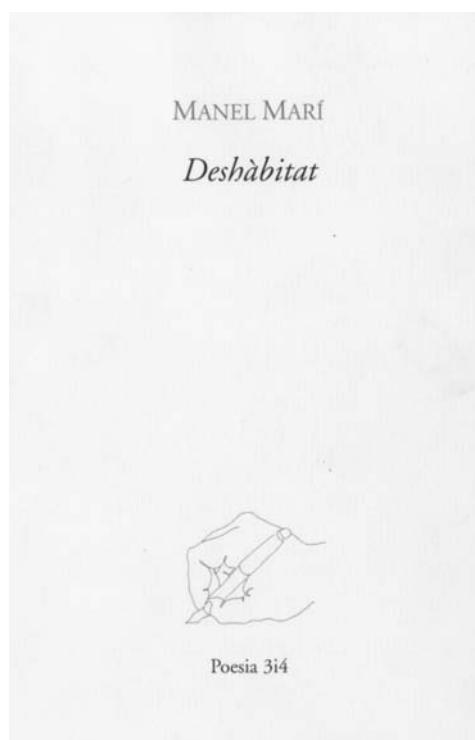
Aquest llibre és una bona avinentesa per a gaudir d'una expressió força intuïtiva, potent, enigmàtica i suggeridora. La llibertat i l'èxtasi traspuen des del seu aïllament vital, ja que visqué sense moure's pràcticament de la casa familiar d'Amherst (Massachusetts). Una poesia astoradora que amb aquesta nova versió troba un útil instrument per tal d'alimentar el nostre interès i eixamplar l'accés des de la nostra llengua.

Eduard Ramírez

El rovell del temps

Manel Marí (Eivissa, 1975) obtingué el premi "Senyoriu d'Ausiàs March" 2003 amb aquest *Deshàbitat*, que el confirma com un poeta d'arrels foscament simbòliques, metafòricament agosarat i que beu dels corrents que marquen la crisi del segle XX.

DESHÀBITAT

MANEL MARÍ

PREMI "SENYORIU D'AUSIÀS MARCH 2003"

COL·L. "POESIA 314", NÚM. 118

58 PÀGS.

EDITORIAL TRES I QUATRE, VALÈNCIA, 2004

De vegades l'autor supera la seua obra. Manel Marí, eivissenc que s'en-testa en exercir-hi com a tal, pot confirmar aquest postulat. Amb una literatura desarrelada, dura, que mostra els tints més obscurs de la crisi vital, junt amb un domini esmolat dels recursos literaris. Així, enllaça un sentit de ressentiment del poeta com a marginat, com a foragitat de la societat, com a posseïdor dels sentiments més intensos sempre en clau negativa, dissortada, rebel. És, en definitiva, una poesia gens cofoia ni conformada, que rere una primera frontera críptica, d'un hermetisme que beu de la lògica simbòlica desenvolupa una brillant sèrie de recursos com antítesis, hipèrbols, comparacions, sinestèsies *et multi alii* que si per una banda ralentitzen l'accés al missatge del poema, d'altra banda formen un conjunt de significants propis summament efec-

tius per a crear la suggestió de la paraula i el joc arriscat del tot o res en la translació poètica mitjançant el ritme abundós i constructiu de la seua escriptura. Marí revela l'experiència com a única via possible per al coneixement del fet vital i d'assolir el sentit darrer d'aquest. Hem d'assenyalar que aquesta característica sembla ser també cara a d'altres autors de la generació dels noranta, com el contundent i subtil ensemes Josep Porcar o com el propi pendant literari i humà de Manel Marí a València, Eduard Ramírez i Comeig. Fet i fet, caldria una aproximació seriosa i efectiva a la poètica d'aquesta generació d'autors nascuts al llarg de la dècada dels setanta que cada cop més consolidada ofereix elements tan singulars com els que ací presentem. L'autor confegeix el poemari amb materials diferents: "Espai Deshabitat", "Un tríptic al Cafè de Ca'n Pou" i "Suite Deshabitada". D'una manera especial, en la tercera part, Marí assoleix un to especialment punyent en la visió de l'autor-poeta submergit als inferns propis, caracteritzats per un ambient urbà marginal i decadent: amnistiats morts i sepulcres, / exorcitzar les mans que oloren / el tactes d'amors antics / i guardar un roc a la butxaca / per als miralls més vulnerables. Fins i tot, a l'e-

rotisme pregon d'"Un tríptic al Cafè de Ca'n Pou", arrossega aquesta pesantor existencial, aquesta angúnia, aquest dolor que neix de més enllà del poeta i que sembla voler reflectir la buidor espiritual i personal de les acaballes del segle XX. Amb una obra que ja arriba al seu cinquè títol (i de la qual també destacaríem el recent *Poemari de la descortesia* a Edicions Res Publica) Manel Marí és un poeta atemporal i aespacial, no sols per la perdurabilitat del seu missatge i l'absència de marcadors, sinó per l'ambient de crisi, personal i social que amara els seus versos, aquesta poesia "llunyana i just a tocar, / sola i fent-nos companyia".

Alexandre Navarro

El desig de fer perdurable el desig

Hi trobem la meditada expressió del lirisme des de diversos usos del llenguatge, els proposats per Àngel Montesinos. L'impuls amorós li serveix per repassar la ferida vital, conversant amb autors clàssics, i que el desig esdevinga densitat dels versos.

EL DESIG I ALTRES VERSOS

ÀNGEL MONTESINOS

COL·L. "POESIA", 30.

80 PÀGS.

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA, 2004

Després de la publicació l'any passat de *Ludus cupidinis*, Àngel Montesinos ens ofereix una altra dosi d'una producció que ha restat inèdita durant molts anys. En aquesta ocasió experimenta amb una diversitat d'acostaments al tema constant del desig amorós. Trobem, això sí, el lirisme que en ocasions assoleix un cert barroquisme en la construcció dels poemes, i la prodigalitat d'un vocabulari ric que dibuixa les imatges amb traç ferm. Els versos són densos, fruit d'un treball profund, i reclamen sovint del repòs per tal d'obrir-se, guanyar-nos, i causar el seu efecte complet.

Repasant succintament l'estructura de *El desig i altres versos*, hi trobem "Nox tibi longa venit", que és la part més formal del llibre, composta per sis sonets decasíl·labs que no segueixen l'accentuació clàssica a l'interior de cada vers. Com a inici aprofita per a pre-

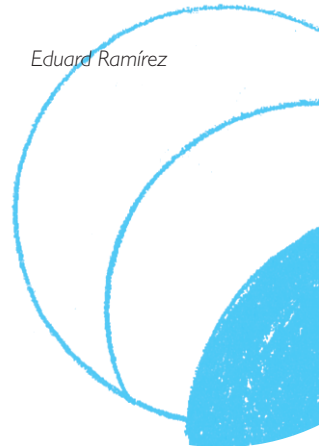
sentar un recorregut global del periple amorós, ja que passa per la soledat, el càlcul, la fugacitat de la culminació, l'obstinació vital i el record posterior. "Parament de bes" inclou quatre poemes compostats per una descripció lírica i un comentari que remata la situació plantejada. "Galeot" completa el primer bloc del llibre amb deu poemes que parlen de l'experiència del desig i de la seua relació amb l'escriptura, que també és un tema que travessa el llibre. "Aquest fall entre la resta i nosaltres / és Poesia; és tot cert i mentida, / saliva humil, de set i gosadia / filla, i d'encesos nemorals averns". Aquest conjunt conforma el primer bloc del llibre, "El desig", escrit entre 1981-1983 i 1995.

L'altre és "Cançó d'un amor", escrit durant el període 1979-1985 i el 1988. Aquest segon bloc es divideix en quatre parts d'extensió desigual i comença amb "Amor llunyà", set poemes travessats d'evocació. Continua amb "El cel de les mentides", cinc poemes que parteixen de l'amargor que anunciava Lucreci en la mateixa font dels plaers i després d'assumir aquell dolor indefugible, conclou amb la insistència del desig: "És ferma la volença més que el buit". El tercer grup és "Ciutat de l'amor", i en els seues catorze composi-

cions breus ens planteja un joc íntim ben arredonit. La suggeridora subtilitat dels versos troba l'eficàcia que ens mostra el poema "Carícies": "És bell el silenci, / em dius. / I el silenci et contesta". Finalment, "Dos poemes" recorden persones estimades que faltaren però, d'alguna manera, romanen encara.

Per acabar caldrà apuntar la capacitat de l'autor de treballar el llenguatge, d'elaborar-lo amb cisell i polir-lo per presentar-nos l'àmbit del desig. I això, amb un primer bloc de formes poètiques més primmirades i un segon d'imatges més despullades. Una expressió connectada amb els clàssics, que conversa també amb la literatura. I amb la vida mateixa, com ara en "Qüestió": "També / és breu l'art, com la vida. / Com l'amor i les tan sonores / espases de l'oblit. / Solament el canvi. / Aleshores, vida, / ¿com t'anomenaré?". Un exercici valuós, que cal mas-tegar sense ànsia.

Eduard Ramírez

Manhattan revisited

Acompanyada d'un passeig calmós i expectant per Manhattan, la poesia d'Eduardo Mitre honra i evoca les veus de Whitman i Lorca, alhora que celebra el present amb versos de tons i ritmes que juguen amb la proximitat de la prosa.

EL PARAGUAS DE MANHATTAN

EDUARDO MITRE

PRÓLOGO DE ANTONIO MUÑOZ MOLINA

COL·L: "LA CRUZ DEL SUR", 693

99 PÀGS.

EDITORIAL PRE-TEXTOS, VALÈNCIA, 2004

En *El paraguas de Manhattan* conflueixen les mirades atentes i intel·ligents de dos grans escriptors: Eduardo Mitre (Bolivia, 1943) i Antonio Muñoz Molina, autor del pròleg del llibre, unides aquí per dues passions comunes, la poesia i l'admiració per Manhattan, una ciutat "que fluye esculpida estatua del movimiento".

Davant d'aquests versos, el lector se situa com un oient a qui Mitre parla, narra una història concreta: la dels personatges del Metro, la de les rialles de les "morenas, caribes por el acento" que passegen per l'Avinguda de les Amèriques, la de la immigrant que treballa a una cafeteria i sent la seua vida com "una hoja al viento", la de l'avorriment dels porters dels edificis en "Nocturno de los porteros"; o bé descriu un paisatge urbà o arquitectònic de moviment perpetu, com és el cas del "río de los zapatos" que "fluye in-

cesante/ calles arriba y abajo,/ cada par en su cauce” o l’“arcoiris de aromas/ de surtido sabor” de l’Estació Central. Per això, com suggereix Muñoz Molina en l’avantsala d’aquest llibre, en ocasions els poemes de Mitre “parecen más relatos o fragmentos de novelas que poemas”, escrits com estan, des d’un impuls narratiu poderós, el qual “prefiere el presente y la celebración” a la “nostalgia y el pasado”, una força poètica que se situa davant de “los frutos de la realidad” i de “los milagros del instante”.

Amb la naturalitat de la conversa o de la confessió més íntima, aquest poeta de camins i viatges incessants escriu en la seua poesia -i *El paraguas de Manhattan* n’és una prova més- sobre la malenconia que produeix el desplaçament constant en les persones que canvien de país, de ciutat, d’immediatesa. Un desassossec, però, que en el seu cas ve equilibrat, com apunta Muñoz Molina, pel “gozo del espectáculo y el descubrimiento del mundo, con el paseo por las ciudades y el encuentro con la gente”. Mitre participa, doncs, del soroll i dels carrers, amb una mirada vigilant, plena d’energia, “a la salida otra vez de la ciudad/ que extiende sus calles/ como la madre los brazos/ al hijo por fin recobrado” i es deixa dur pel

fluid del riu humà, agraït amb tot allò d’inesperat i misteriós que li mostra la ciutat, i que ell convertirà després en poesia.

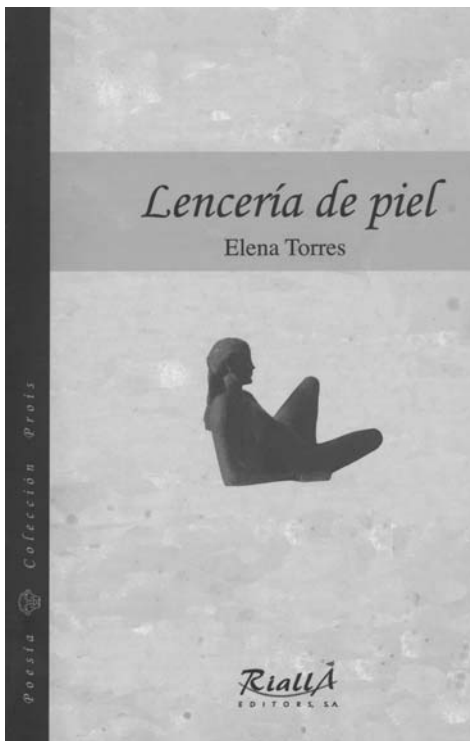
En altres moments, però, és la introspecció la que venç l’impuls vital del poeta, qui sap també estar-se quiet, seduït pel petit plaer de la peresa, silencis darrere de la finestra. Així ocorre en el poema “La lámpara” o “Manhattan Blue” o mentre observa seré i amb profunditat la pintura d’Edward Hopper o Mark Rothko. En tots els casos, la poesia de Mitre -d’imatges riques i diverses, unides per un fil invisible- ens mostra Manhattan a cel obert a mesura que girem pàgina.

Res és nou, pensaran. Cert, ho han contat tants ulls... Però en els parcs i en les avingudes de Mitre em reconec amb complicitat, amb un goig immediat, arrapada a un diàleg urbà envaït de saviesa i poesia.

Lourdes Toledo

Camí de retorn a l'efímer esplet

Aquest llibre respon a un pla de seducció. Desplega els mapes, ens traça la ruta i executa la seqüència fins a la plenitud eròtica i la descoberta, ben assumida, que l'únic tacte durador rau a la pell de l'evocació. I en viure un destí de reincidències.

LENCERÍA DE PIEL

ELENA TORRES

COL·L. "PROÍ", 13

56 PÁGS.

RIALLA EDITORS, VALÈNCIA, 2004.

Elena Torres continua enfortint la seua sòlida proposta poètica, en què lliga un subtil lirisme amb una profunda visió de l'esdevenir de l'experiència humana. En aquest nou lliurament ens porta a repassar la naturalesa de la seducció. Per això accentua el to íntim dels seus poemes i, al mateix temps, fa ús de comentaris de dos escriptors que han investigat llargament aquest terreny: Sören Kierkegaard i Jean Baudrillard. D'aquest últim és la primera citació: "La seducción es una pasión o un destino", de la que podem extraure els dos puntals bàsics entre els quals avançarà el poemari. La passió con-substancial al desig i al joc amatori, i la roda constant del joc de seduccions, on està immersa la nostra vitalitat. L'estira i arronsa de l'atracció com a inici, la insistència fins al compliment sistemàtic dels apetits i, llavors, el consecutiu abandó que ens menarà cap al record, com l'única llar duradora.

Sobre la utilitat de Kierkegaard en aquest treball, José Luis Villacañas ens aporta les claus en un pròleg instructiu i molt complet. No són els interessats viarans de dominació que obria aquella frivolitat de l'etern femení. L'autora se sap responsable del seu protagonisme, del que naix una veu activa i reflexiva. Allò compartit i que serveix per bastir el discurs que travessa el llibre, és la consciència de l'alternança entre els papers de seductor i seduït, així com la proximitat, la ironia, i el camí de mediacions fins a prendre l'objecte de desig. La satisfacció ens precipitarà indefugiblement cap a la monotonia i d'ací, ens brollaran nous delers. Sense refugi ni pau definitiva, s'imposa la voracitat.

Aquesta sorda veritat troba en els versos d'Elena Torres una emoció d'experiència específica, amb una expressió senzilla i justa. Empra reiteracions que mantenen un ritme progressiu en els poemes, una cadència envoltant. Obri el poemari amb l'explicitació de l'objectiu, per tal d'endinsar-se en els detalls del joc íntim. Amb una estructura al servei de la continuïtat, de la fluïdesa, de la que voldria destacar el reflex confrontat entre els poemes "Serà de noche" i "Aunque también podría ser de día". Són prova de l'alta in-

tensitat que manté, plena de sensacions evocades en un diàleg que també ens implica. I en el recorregut que desenvolupa el pla premeditat s'ofereix la bellesa i el suggeriment fins a un final que transcendeix l'objectiu inicial. "Cómo dejar para después / la evidencia de lo inmediato / sin que se arrepienta el aliento. / Cómo fingir indiferencia / ante la levedad de lo prohibido / sin que se quiebre el tacto. / Cómo no someterse, y rendirse a lo irremediable, / y ser amantes satisfechos." La culminació assolida després d'una execució metòdica, la vivència efímera que ens fa vulnerables però també ens llança, apassionats, cap al futur.

Eduard Ramírez

Anhelar i sofrir la vida

Selecció molt representativa de la poesia que Llorca ha elaborat amb una fèrtil dosificació durant dues dècades. Organitzat des dels poemes més recents, els inèdits, als més antics, el llibre planteja una nova i interessant lectura d'una gran poesia actual.

PARAULA DEL MÓN. ANTOLOGIA 1983-2003

VICENÇ LLORCA

SELECCIÓ I PRÒLEG DE SUSANNA RAFART

TRADUCCIÓ AL CASTELLÀ DE MONTSERRAT GIBERT I A

L'ANGLÈS DE BORIS NICHOLSON

COL·L. "POESIA 3i4", NÚM. 115

399 PÀGS.

EDITORIAL TRES I QUATRE, VALÈNCIA, 2003

Fins ara la poesia coneguda de Vicenç Llorca (Barcelona, 1965) està formada per sis llibres i una miscel·lània, a partir de la qual Susanna Rafart ha antologat i prologat el significatiu conjunt de poemes (amb quatre inèdits) que ara es publica, incloent-hi unes encertades versions a l'anglès i al castellà. Es tracta d'una selecció molt representativa de la veu poètica que Llorca ha elaborat amb una fèrtil dosificació durant aquestes dues dècades. Així, el llibre d'ara, que està organitzat des dels poemes més recents (els inèdits) als més antics, planteja una nova i interessant lectura de la seua obra que, sens dubte, integra i actualitza la de les diferents i complementàries imatges que teníem fins ara, a causa de la lògica cronologia bibliogràfica.

Per això, revisitar ara els estadis perquè ha passat la poesia de Llorca és un

exercici estètic plaent, però encara més assistir a l'impacte que declaren i anuncien els poemes de la part d'inèdits, ja que produeix un singular vertigen per la positiva profunditat amb què flueixen aquests versos. Així, des de poemes de 1987, com "Recordaré" ("Deixa'm que siguis / la meva manera de morir...") als de 2002, com ara "És hora de ploure" ("Què romandrà de mi que en l'aire prengui forma / ... Animal de tristor, incòmode en la joia / ... Animal de l'enyor, et tornes el viatge / que s'aventura en tu..."), es comprova que ens trobem davant d'una obra que ha trobat, en el dir i en la reflexió acostar-se i tocar els espais nous que la llengua poètica inexorablement té el deure de buscar, d'ocupar i d'expressar, i aquests espais són referits a l'home, és clar, i els seus temes constants, des de la recreació sensorial, l'assenyat entusiasme de l'amor i la seua recerca o la constatació del dolor, però ara convertit tot en quotidianitat, en parla rítmica i noble, on es troben elaborats amb la gran eficàcia que tot ho naturalitza tant els trets populars, com els cultes. Aquesta fluïdesa expressiva diria que és, entre altres, una de les millors virtuts de Llorca, perquè ací l'artefacte del poema absorbeix el lector al servei del tema del poema, d'un món

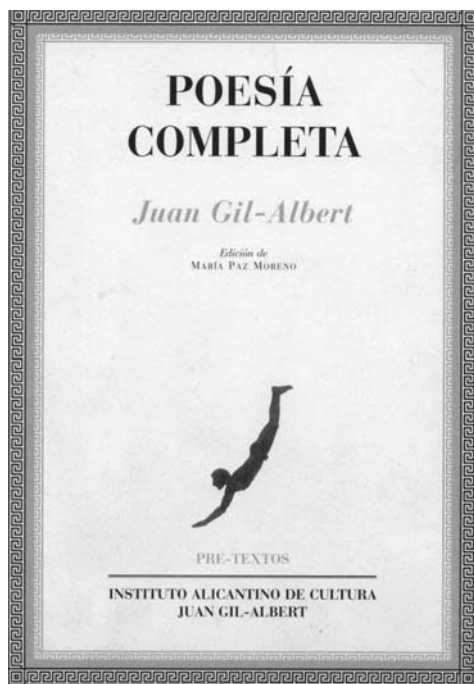
que anhela, a partir de la paraula i els seus límits.

És una poesia la de Llorca molt convincent, perquè ha fet un camí amb gran independència de corrents, èpoques i escoles, on els rastres de la tradició literària es troben ben temperats, assumits i interioritzats, ja que sortejant bé els llocs comuns i singularitza amb gran naturalitat els tòpics personals, que per inevitables, també són el que fan que l'obra d'un poeta adquireisca el necessari to personal amb bones dosis de versemblança i novetat —sense les quals l'escriptura cau en la inanitat—, i tot això és formidable car admira quan escriu que "...un home té la vida / quan descobreix maneres de morir" i quasi dues dècades després —de manera riliana—, demostra que sap expressar tan bé el lloc que ocupen els anhels del viure. També en un atractiu exercici trilingüe.

Vicent Berenguer

El Gil-Albert poeta, al complet

En una acurada i elegant edició, l'Editorial Pre-Textos i l'IAC "Juan Gil-Albert" posen a disposició dels lectors la poesia completa de l'autor alcoià en el primer centenari del seu naixement, tot incloent-hi materials inèdits i introbables que ofereixen una visió total.

JUAN GIL-ALBERT, POESÍA COMPLETA.

MARÍA PAZ MORENO (ED.)

INTRODUCCIÓ D'ÀNGEL LUÍS PRIETO DE PAULA

956 PÀGS.

EDITORIAL PRE-TEXTOS I INSTITUTO ALICANTINO DE CULTURA "JUAN GIL-ALBERT", VALÈNCIA, 2004

L'obra de Gil-Albert, en el centenari compartit amb Neruda i amb l'anunci que la seua antiga casa rural de la partida del Salt d'Alcoi serà restaurada per a esdevindre centre de recolzament arqueològic, ha pres una embranzida notable amb aquesta voluminosa i entusiasta publicació. Si en l'exterior alegra l'acurada maquetació, la sobrietat tipogràfica i la cordialitat general, la tasca que s'hi conté resulta admirable i commovedora: la recuperació, diguem-ne canònica, de tota la poesia de Gil-Albert, amb la inclusió d'aquells poemes antics, dispersos, introbables o publicats als escenaris de l'exili, i acompanyats, a més a més, amb els inèdits que restaren a l'arxiu del poeta i que avui veuen la llum. Podem dir, doncs, gojosament,

–segons el raonament de Panero respecte de J.L. Borges– que Gil-Albert continua viu atès que continuen apareixent obres seues que no es coneixien.

Els poemaris que recull aquesta pulcra edició a càrrec de María Paz Moreno, de la Universitat de Cincinnati, i amb una molt excel·lent introducció a càrrec d'Ángel Luis Prieto de Paula, són els següents: *Misteriosa presencia*, *Cuatro sonetos valentinos*, *Candente horror*, *Siete romances de guerra*, *Son nombres ignorados*, *Las ilusiones* amb els poemes d'“El convaleciente”, “Los oráculos”, “El existir medita su corriente”, “Concertar es amor”, “El año”, “Carmina manue tremeti ducere”, “A los presocráticos”, “Migajas del pan nuestro”, “La meta-física”, “Homenajes e in promptus”, “El ocioso y las profesiones”, “Variaciones sobre un tema inextinguible”, i tres apartats amb d'altres poemes no recollits a llibres, poesia inèdita i poemes solts.

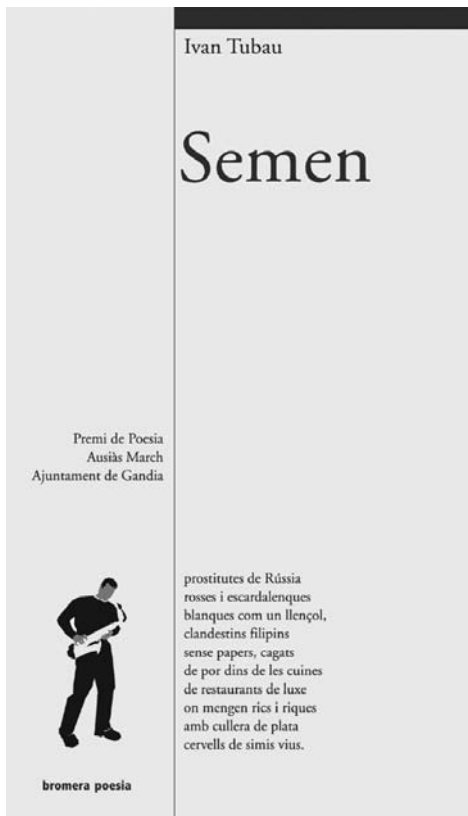
La fortuna moderna de la poesia gilalbertiana ve marcada per l'aparició el 1972 de l'antologia *Fuentes de la constància*, on el públic recupera i assumeix un autor ignorat, relativament allunyat i enfosquit per la grisor de l'exili intern. Tot i que per l'edat podria haver estat integrat dins la Generació

del 27, les característiques estètiques –fonamentalment poètiques, sense descurar, però, les prosístiques – el converteixen en membre de la del 36, tot i que ell mai no renuncià a sentir-se'n part de la primera. La seua tardana incorporació a la poesia i la filiació tardomodernista de tints finiseculars el distancia d'aquest corrent. Fet i fet, Gil-Albert esdevé un poeta-ista brillant i que troba en el seu volum *Las ilusiones* del 1944 un dels màxims cims. El fet que es publicara a Argentina, residir l'autor a Mèxic i els mals temps per a la lírica –i per a tot, en general– en què es vivia en aquesta riba de l'Atlàntic, impediren la consolidació d'aquesta estètica gilalbertinana com a referent per a la nova poesia castellana. D'aquesta manera Gil-Albert entra en un fosc silenci, no romput fins el 1972, quan comença en un lent crescendo la presència del vell poeta d'Alcoi, sobreviscut a tots els drames del S. XX i, principalment, al seu propi drama de poeta silenciats i esmorteït, gràcies a la força, la vigència i la immarcesibilitat de la seua poesia, que avui podem retrobar clara i ordenada gràcies a aquesta edició.

Alexandre Navarro

Epistemologia i fenomenologia pornogràfica del XX: El semen d'Ivan Tubau

Amb aquest material complex i assequible s'esdevé l'actual Tubau, "el poeta multilingüe" que és ell en el *Semen* descregut, irreverent, irònic, sensual, dissident i escèptic.

SEMEN

IVAN TUBAU

PREMI DE POESIA AUSIÀS MARCH 2003 DE
L'AJUNTAMENT DE GANDIA

COL·L. "POESIA", 60

475 PÀGS.

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2004

Setanta cinc pàgines amb pròleg de Manuel de Seabra. Vint-i-vuit poemes en hexasil·labs i un en alexandrins. Poemes llargs, narratius, fruits de l'experiència i de les preferències estètiques i polítiques d'un home que ha viscut intensament el segle XX. Per aquest recull travessen els noms de les filies i fòbies d'aquest periodista d'opinió, assagista filòleg conjuntural, polemista de la microsociolingüística catalana, investigador de l'humor, a més d'altres activitats extraoficials d'esbargiment mediàtic o de pornografia epistemològica i fenomenologia del XX, que és professor de l'Universitat Autònoma de Barcelona.

Obres poètiques *Les ostres i el vi blanc* (Edicions 62), el llibre infantil i juvenil *Projecte Snoopy* (La Magrana). També és autor d'assajos com *Llengua i pàtria amb ceba tendra* (Laertes), *El català que ara es parla* (Empúries), *Paraula viva contra llengua normativa*

(Laertes), *Vides privades* (Laertes). També és autor d'unes quantes obres en espanyol *El humor gráfico en la prensa del franquismo* (Mitre). *Periodismo oral. Hablar y escribir para radio y televisión*. (Paidós). “Artefacto poètico” -diu Ernest Farrés a La Vanguardia (26-5-04)-, conté “aquella parte del siglo XX que ha causado un hondo impacto en el poeta” diu Xavi Ayén (14-5-04). Si l'home és el poeta, o almenys el poeta de *Semen* és una part important de l'home que és Tubau, com afirma Seabra en el pròleg, Ivan Tubau farda de ser un home internacional i antinacional “Uno, sin ir más lejos, no se siente ni catalán ni español. Es ambas cosas: tiene DNI y está empadronado en Barcelona.” “Disfruta” (més que gaudeix) de cagar-se en totes les coses sagrades per a molts (pàtria, déu i senyor...). Intenta (més que no creu) d'anomenar les coses d'aquella manera més lliure i directa que li ha donat a entendre la seua idiosincràsia (més que no tarannà). Es tracta d'un senyor explosiu, visceral, iconoclasta, descarat, que no es talla ni un pèl, excessiu, mala llet, arriscat, que li agrada el “cool jazz” (Coltrane i Chet Baker), la narrativa eròtica (Riera i Henry Miller), la poesia social (Neruda, Gil de Biedma, Papasseit i Estellés)... però tam-

bé Camus, Dant, Epicur, Popper, els poetes comunistes i els chansonniers francesos (Aragon, Yves Montand, Moustaki, Edith Piaf i Brassens), La Chavela i Sabina... i la *gauche divine*. Amb aquest material complex i assequible s'esdevé l'actual Tubau. Amb aquell material i aquesta vara d'amidar que són els anys, construeix la narració d'un passat que estén les seues urpes fins el present i taca les “il·lusions” d'aquell jove que era Tubau que pensà que el XX acabaria amb religions, marxismes, fes, supersticions i pàtries per dedicar-se al pensament empíric, la raó i “les palles”. Alguns preguntariem al poeta:, per què escriure aquesta poesia que no és el testament, si ja tenim la vida? ¿Más de lo mismo?

Francesc Collado

